

Colecția LAKONIA
Coordonator VASILE IGNA

Editor MIRCEA PETEAN
Coperta CRISTIAN CHEȘUȚ

Culegere computerizată:
LAURA ESTERA POP
Tehnoredactare: DINU VIRGIL

© Editura LIMES, 2004
pentru prezenta versiune
Str. Snagov, 3/19
400420 Cluj-Napoca
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes@yahoo.com

ISBN: 973-726-002-3

REPETIȚIE FĂRĂ ORCHESTRĂ

Antologie de proză scurtă românească din
Mileniul III

Selecție, prefață și prezentări de
HORIA GÂRBEA

Editura LIMES
Cluj-Napoca, 2004

profesor la Alexandria. A publicat trei volume de proză între care un roman. Prezent în numeroase antologii cu proză scurtă.

Respect pentru oameni și cărți

Bogdan Suceavă s-a născut în 1969 la Curtea de Argeș, a absolvit Facultatea de Matematică la București, în prezent este profesor la o universitate din California. Animator al revistei virtuale de literatură *Respiro*. A publicat volume de poezie și proză scurtă.

Lucian Dan Teodorovici s-a născut în 1975 la Rădăuți. În prezent, redactor-șef al Editurii Polirom, Iași. A publicat articole și proză scurtă în diverse reviste culturale și ziare din țară. Autor de piese de teatru, a publicat două romane și un volum de proză scurtă.

Radu Țuculescu s-a născut în 1949 în Tg. Mureș. Crescut la Reghin. Absolvent al conservatorului din Cluj, secția vioară. Este prozator, traducător, critic și regizor de teatru, publicist. În prezent realizator la TVR-Cluj. Colaborează la revistele literare din țară și de peste hotare. A publicat 11 volume (proză scurtă și romane).

Dumitru Ungureanu s-a născut în 1956 la Morteni, Dâmbovița. Locuiește la Găești. Este redactor al unei reviste literare. A publicat volume de povestiri și un roman.

Nora Vasilescu s-a născut în 1964 la București, a absolvit Facultatea de Litere în 1989, lucrează ca jurnalist, a publicat poezie și proză, un volum publicat în CIA, California, un altul, pe CD, în România.

Horia Gârbea s-a născut în 1962 la București. E doctor în inginerie, predă ingineria construcțiilor la o universitate din București. A publicat 13 volume de literatură, dintre care trei de proză. Traduceri și adaptări la numeroase piese de teatru, 12 piese i-au fost reprezentate scenic.

CUPRINS

Liviu Antonesei	
Mad sau tentația cea de pe urmă	5
Ștefan Caraman	
Zodiac	11
Doina Cetea	
Ochiul diavolului	17
Ștefania Coșovei	
Repetiție fără orchestră.....	31
Bogdan Mihai Dascălu	
Fugă	44
Adrian Drăgan	
Restul	46
Bogdan Dumitrescu	
Triptic S.F.....	52
Mircea Gheorghe	
Gesturi	61
Cătălin Gomboș	
Placebo	70
Alexandru Jurcan	
Portul cel alb.....	73
Dan Lungu	
A doua jumătate a zilei	80
Laurențiu Mihăileanu	
Întâlnirea din Ajun	89
Cătălin Mihuleac	
Cadavre.....	93
Anda Moculescu	
Mama lui Don Juan.....	101
Paul Doru Mugur	
Psihonautul	108
Radu-Ilarion Munteanu	
Eu sunt autorul	118
George Mureșan	
Ochelarii	126

Resurse pentru tinerii oameni și cărți

Bogdan Mureșanu	
Pistolul.....	129
Adrian Mustăța	
Vizorul.....	139
Florin Onescu	
Vedere din Franța.....	143
Alexandru Păduraru	
Spărgătorul de bănci.....	151
Mircea Petean	
Cum se scrie un roman de Premiul Nobel.....	159
Cristina Podoreanu	
Tatuaje pe nisip.....	161
Radu Sergiu Ruba	
Bostan P. Bostan.....	167
Sergiu Someșan	
Miturile esențiale.....	180
Tiberiu Stan	
Dreaming.....	188
Gheorghe Stroe	
Fotograful de mirese.....	195
Bogdan Suceavă	
Salutări din Praga.....	200
Lucian Dan Teodorovici	
Până-n Malibu.....	206
Radu Țuculescu	
Vă voi săpa pân' la sfârșitul vieții sau Iubiți-mă chiar dacă put!.....	214
Dumitru Ungureanu	
Al 13-lea incident.....	231
Nora Vasilescu	
Povestirile lizierei.....	236
Horia Gârbea	
„Întoarcerea tatei din război“. Subiecte.....	239
Despre autori.....	243

În volumul de față, am vrut doar să ofer cititorilor proză scurtă de bună calitate, variată stilistic și tematic. Autorii sunt mai mult sau mai puțin cunoscuți publicului și au vârste diferite. Ceea ce a contat a fost, repet, calitatea și îndrăznesc să spun că toate textele sunt demne de interesul oricărui cititor.

Nu pot să-mi închipui o persoană deprinsă cu lectura literaturii care să nu găsească în această culegere măcar cinci-șase proze pe placul său. Mie unuia, mărturisesc, mi-au plăcut toate, le-am recitit adesea, în afara obligațiilor de redactor. Așteptările pe care le aveam la lansarea provocării au fost mult depășite.

Intervențiile minimale asupra textelor le-am făcut numai cu acordul autorilor. Toți autorii au fost de acord să participe în condițiile în care nu au primit pentru tipărirea lucrării lor decât un exemplar din carte. Din acest punct de vedere, fiecare este în continuare liber să valorifice textul său fără vreo obligație față de editorul acestei culegeri.

Nu-mi cer iertare pentru a fi inclus, la final, un text propriu prin care mă așez alături și, în același timp, în competiție cu ceilalți autori selecționați.

Mulțumesc Editurii Limes, directorului ei, poetul Mircea Petean, care mi-a susținut proiectul, Ministerului Culturii și Cultelor pentru subvenție și tuturor celor care vor îndeplini gândul meu ca volumul acesta să fie citit de cât mai multă lume.

Horia Gârbea

Liviu Antonesei

Mad sau tentația cea de pe urmă

Pe nesătula Mad o știa tot cartierul, tot orașul și chiar tot ținutul dimprejur. Era cea mai grozavă fată din câte au bântuit pe aici, pe unde fetele sunt puțin mai numeroase decât firele de nisip de pe plajă. Înaltă, subțire, dar cu pulpele vânjoase ispitind de sub jeanși și cu țățele ca două ghiulele de tun din veacul al șaispelea, era împărăteasa negrilor, țiganilor și-a celorlalți băieți de băieți care roiau în jurul barului *Nox*. Părul negru-albăstrui și foarte lung, încadra o față albă, uneori bronzată, alteori palidă ca moartea pe care străluceau ochii verzi-aurii. Lucrase ca *top model*, apăruse în *Playboy*, dar se plictisise repede, n-avea multe turații la motorul arivist, că nu era din fetele ce-și umplu țățele cu silicon, buzele cu colagen, zilele cu bariși autohtoni cu pantofi cinzano și ghiul pe deget, și nopțile de leneșe insomnii. O interesa viața, intensitatea acesteia, nu gloria efemeră a pielii ce oricum se usucă. E chiar vorba ei. Nu era nici Laura, nici Daniela, nici Mihaela, cu atât mai puțin Andreea, era o femeie ca lumea, *cool*, marfă de marfă și o durea taman în cur de toate farafastăcurile. Ea credea că trebuie să-ți epuizezi corpul, să-l supui tuturor exercițiilor imaginabile, să-l întinzi pe toate părțile, să-i oferi toate găurile, nu doar să-l arăți ca o exhibiționistă de doi cenți duzina. În ciuda frumuseții foarte senzuale, Mad nu era deloc exhibiționistă, detesta cordial histrionismul și-o umplea un răs de-a dreptul nebun când vedea târfele la televizor povestindu-și aventurile cu politicienii lacomi și imprudenți. Altă vorbă – arătatul de dragul arătatului e ca o nuntă fără însurăței ori, mai rău, mult mai rău, ca mătârânga fără sevă.

I s-ar fi potrivit Viena interbelică, Bucureștiul anilor '30 sau Parisul din vremea existențialismului, dar a nimerit aiurea în tulpurea noastră tranziție și-n urbea noastră provincială pe deasupra. Scarabeul de smarald ce-i atârna pe un lăntișor de aur la gât îi semnala apropierea oricărei... oricărei pule, s-o spunem cinstit și lăutărește, depășind douășcinci de centimetri și atunci intra în alertă. Nu exista vreun șiretlic la care să nu apeleze pentru a intra în posesia acelei remarcabile capodopere a mamei

natura: mers legănat și provocator, mișcări excitante din buze, duioșie feciorelnică, leșinături simulate dar convingătoare, și chiar mită, dacă altfel nu se putea. Când era vorba de plăcerea ei, nu se uita nici la bani, nici la nivelul contului din bancă, nici la alte bunuri, oricum trecătoare cu toatele. Își dăruia inelele, cerceii, celelalte bijuterii cu o ușurință dezarmantă, iar o dată și-a sacrificat *laptop*-ul cu tot cu fabuloasa bază de date erotice ascunsă în memoria acestuia. Și bătea Biblioteca Congresului în această privință! Aproape tot ce moștenise de la bogata sa mătușă se ducea pe calea plăcerii. Ar fi putut face o mulțime de bani cu farmecele ei, s-ar fi putut retrage bogată și strălucitoare, dar îi plăcea mai mult să-i cheltuiască, lăsa banii să-i curgă din mâini ca o ploaie torențială de vară, apoi se întindea voluptoasă pe pășunea de bancnote verzi, pe care le strivea sub bucele ei fabuloase.

Mad avea degetele de la mâini foarte lungi și, în rarele zile de penurie falică, că așa e în tranziție mai apar și eclipse, nu ezita să recurgă la aceste paleative. Degete foarte utile, de altfel, și în alte împrejurări. Dacă prindea o sarcină, Mad n-avea nevoie de ajutorul moașelor diplomate ori improvizate. Două ore cu mijlociul mâinii stângi în colul uterin și problema dispărea. Într-o vreme, s-a angajat ea moașă, infirmieră ori asistentă la azilul de bătrâni, dar n-a rezistat prea mult nici acolo, deși îi plăcea, avea impresia că face ceva util, că participă la consolidarea societății civile. Trei pensionari bine dotați și încă verzi au murit în prima săptămână, alți doi în cea de-a doua, iar rezervele de *Viagra* din farmaciile orașului s-au epuizat. Depoziția ei la proces a înduioșat până la lacrimi asistența dar, din păcate, nu și completul de judecată. De fapt, ce naiba altceva făcuse decât să ofere bătrânilor o moarte fericită? Cui nu i-ar plăcea, odată venită clipa, să se curețe cu bărbăția sleită între buzele carnoase și roșii ale lui Mad, simțind că aceasta mai freamătă încă o dată, fie și pentru ultima oară? Timp în care degetele ei lungi și catifelate mângâie cu mișcări lente, apoi tot mai repezi cele două grenade sterpe și cam lăsate în sacii lor de piele. La recurs, judecătorul, om trecut bine de șaiszeci de ani, dar încă în puteri, a fost mult mai înțelegător. A încadrat fapta la neglijență în serviciu cu consecințe grave și i-a dat doi ani, cu suspendare, un fel de circumstanțe atenuante pentru comportare ireproșabilă în timpul arestului preventiv și pentru atitudinea plină de compasiune față de cei din vârsta a treia și cu nevoi speciale, după cum zice noua limbă de lemn europeană.

Mad, fată loială și simțitoare, n-a uitat gestul. În fiecare sâmbătă seara se întâlnea cu judecătorul la motelul nou, modern și *kitsch* de la marginea

orașului. Începeau cu șampanie gălgâitoare și cunilingus, continuau cu cele trei poziții regale din Tong Hsuan, iar apoteoza era un 69 de toată frumusețea ce se prelungea 30-40 de minute, iar în zilele faste chiar o oră. Când observa că demnul judecător dă să încheie socotelile, Mad lipsea repede un cubuleț, două de gheață pe capul înfierbântat al mătârâncei justițiare. Apoi limba ei vioaie începea din nou micile tachineări în triunghiul plăcerii, buzele carnoase și umede capturau combatantul și dinții ei strălucitori ca porțelanul încercau false mușcături. Estimp, limba experimentată a demnului reprezentant al legii nu stătea degeaba, iar Mad se zvârcolea într-un orgasm neîntrerupt. De fapt, asta era Mad, întruchiparea nevoii neîntrerupte de juisare, o jucărie vie, pasională, autonomă și altruistă.

Pe stradă, nu ieșea niciodată fără bilele chinezești de fildes, albe și catifelate, sau fără a-și introduce în vagin falusul cu baterii, de aproape 30 de centimetri, adus de unul din negrii ei din Suedia. Când obiectul s-a defectat, a trecut la mâna falsă, pe care o băga în mâneca mantoului, în vreme ce adevărata mână stângă se încălzea între labiile ei legendare. Degetul mijlociu mângâia cu frenezie clitorisul de șapte centimetri, împingându-l spre adâncul vaginului, trăgându-l apoi afară, în vreme ce degetele alăturate depărtau și apropiiau buzele mici. Din această pricină, mersul ei săltat și legănat părea un dans al pasiunii și toți gură-cască de pe strasse își roteau căpățânele și își beleau ochii după ea ca după a nu știu câta minune a lumii. Porecla lui Mad era „șapic“, de la lungimea neobișnuită a lindicului, poate și de la apropierea de „șase“ care încerca să sugereze pericolul. Dar puțini își dădeau seama de pericol înainte de a fi prea târziu.

Din nefericire, după două luni, inima judecătorului s-a crâmpoșit, s-a făcut ferfeniță, iar Mad, simțitoare și loială cum o știm, a bocit o săptămână și a jurat să țină doliu cel puțin un an. Fată de cuvânt, Mad, zău! Tot anul, nu s-a culcat decât cu negrii ei, poate de două-trei ori cu metiși. Pe Max, studentul etern, care încercase s-o păcălească vopsindu-se cu *Gallus*, l-a alungat cu vorbe grele și lovituri de biciușcă, după ce și-a lăsat urma celor opt dinți din față pe mândra lui bărbăție. De fapt, asta mi-a plăcut cel mai mult la Mad, caracterul. Un lucru spus era și făcut. Cum zicea Austin? Când a spune înseamnă a face? Așa și Mad. Dacă ea spunea: îl vreau pe Bobi Trompetistul, înseamnă că-l și avea deja. Mâna ei stângă începea preludiul aparent solitar, bucele tresăltau spasmodic, iar Bobi venea ca hipnotizat. Poate că și scarabeul de smarald avea un rol în

această magie. Și cu scarabeul e o poveste. Îl primise cadou de la cineva care citise o povestire în *Playboy* ori într-o veche revistă italienească și rămăsese marcat de smarald, la fel de mult ca și de ochii lui Mad. Dar acela murise. Ea însă știa mai bine decât oricine că o promisiune erotică nu e la fel cu una politică. Politica e curvă? Așa o fi, dar asta înseamnă că târfele nu sunt, ba dimpotrivă! Ele sunt fete de cuvânt și vor rămâne de cuvânt. N-am cunoscut vreodată o târfă care să-mi facă promisiuni nerespectate. Politicieni...legiune.

Dacă îl voia pe Bobi, pe Dan ori pe Cic Cuțit, era de-ajuns să intre singură pe ringul obscur și fulgerat de lumini strălucitoare de la *Nox*. După un dans, maximum două, se așeza în brațele tipului. Între timp, nasturii de la jeanși erau descheiați, iar ea nu purta niciodată chiloți, oricât de răcoroase ar fi fost toamnele, oricât de friguroase iernile. Spunea că poartă chiloți doar babele, gospodinele, călugărițele slabe de înger și „Doamna Nina“, despre care nu ne dădea niciodată amănunte, deși o sclipire complice în ochi lăsa de înțeles că știe ce spune și că are intrare la cei săraci și cinstiți. Uneori, le califica pe gospodine de feseniste, pentru că ea avea opinii rigurose de dreapta, dreapta liberală bineînțeles și, în afara sexului, detesta orice extremism. Zicea că extremiștii au mătârânga minusculă, probleme cu erecția, complexe infantile ori că erau „spatiști ascunși“. O, nu, nu-l citise pe Freud, că i se păruse greoi, dar îl răsfoia adesea, pasional, pe Reich, deși știa mai bine decât acela care e treaba cu funcțiile orgasmului. O dată, am găsit-o făcându-și pertinente observații pe marginea cărții lui Kraft-Ebing. De dreapta? Da, riguros de dreapta! De altfel, cu stânga, nici o labă ca lumea nu poți să faci, zicea ea și, zău, chiar era competentă. Presarii îi știau obiceiurile, dar nu mișcau în front, nu mârâiau nimic. Care n-a trecut, oare, printre cracii lui Mad? Care nu voia să treacă? Care nu și-a primit cadoul de ziua lui ori bănuții pentru școala copiilor? Care n-a fost mângâiat la necaz?

Când era beată, nu făcea amor decât în closet. Dar tipul trebuia să fie tare, să fie în stare să se și cace în același timp. Puțini reușeau performanța și de aceea Mad se îmbăta foarte rar. Nu-i plăcea suferința, nici frustrarea. Ea era fată o de viață. După aia, oricum, n-o puteai opri când se apuca de înjurat mersul de melc al reformelor, corupția ori lăbăreala politrucilor. Puțin grizată era însă mai tot timpul și poate de aceea era mereu în mare formă. Pozițiile cele mai nebunești, rafinementele exotice îi răsăreau în minte cu iuțea fulgerului. Nu citise prea mult, dar citise bine, Baudelaire, Ovidiu, *Kama Sutra*, *Ars amatoria* lui Tong

Hsuan, o antologie gnostică dăruită de mine, poemele lui Sapho și câteva romane *horror*. Îi plăcea la nebunie *11.000 de pule* de Apollinaire și șoptea, cu competența academicianului scriind în vreo revistă a elitei intelectuale: „unșpe mii de pule, asta chiar e ceva!“. Putea să și recite câteva poezii, despre negresa gigantică, de pildă, sau despre farmecele lui Bilitis, deși cu fetele o încercase doar de câteva ori numai din curiozitate. Și o lăsase cam rece – să nu simtă ceva între picioare, să n-o pătrundă ceva până-n inimă, i se părea curată pierdere de vreme.

Odată, a pus unul lângă altul 180 de becuri (...) ¹ și s-a întins goală pe spate, cu picioarele desfăcute, în poziția misionarului, pe care n-o prefera desigur, dar îi oferea cea mai mare suprafață de expunere. Cic Cuțit a avut-o toată noaptea. A doua zi, nici un bec nu era întreg, dar pe trupul ei nici măcar o zgârietură, nici măcar o pată roșie pe pielea ei lucioasă. Cic însuși, care a fost acolo, în miezul lucrurilor, care a muncit din greu, nu-și poate explica minunea, băiguie ceva despre scarabeu, despre călătoria pe care o făcuse Mad în India, după ce citise nu știu ce carte de Eliade, tremura din tot corpul ca un apucat, ochii îi jucau în toate părțile și se bâlbăia ca niciodată. Altădată, cu Mil, da cu Mil, dacă n-o fi fost Gil, a făcut toată noaptea amor cu trompeta înfiptă între buci. Din când în când, instrumentul emitea o melodie veselă, sincopată, aproape dansantă, parcă era Louis, sigur nu era Charlie, iar junele croitor simțea cum i se pietrifică scula. După aceea, Mil, dacă n-o fi fost Gil, a stat vreo două luni în spital, între viață și moarte, cu acele-n vene și masca pe figură, dar nu s-ar fi dat înapoi să repete experiența. Mil, dacă n-o fi fost Gil, nu era un laș, să fie clar. A spus-o singur: „nimeni nu m-a supt ca Mad, și nici n-ar avea cine s-o facă. Pot să mor, pot să redevin virgin, dar cu altcineva n-o mai fac...“

* * *

Acum, chiar nu mai are cu cine s-o mai facă, o să-i explodeze mințile, o să se ducă la mănăstire bietul băiat. Frații Șoric au răpus-o pe Mad. Ala mic i-a supt lindicul până i-a crăpat inima. Cei mari o țineau de mâini și de picioare și-i adresau fără întrerupere vorbe obscene, ce-o excitau la paroxism, o înnebuneau, îi provocau friguri. O moarte cumplită, o moarte în delirul plăcerii, moartea cea mai lungă. Ultima dorință i-a fost însă ascultată. Cic, Mil și Max au adunat 111 tipi, îmbrăcați în vestoane

¹ Nu pot spune marca, ca să nu fac reclamă mascată pe gratis!

negre strânse la gât, cu pantaloni albi și cizme până sub genunchi, care au ejaculat în cascadă, precum grevele sindicale, pe mormântul vegheat de placa de piatră neagră pe care, sub numele ei, fără data nașterii și a morții, scria cu litere de aur *Luxe, calme et volupté*. Baudelaire îi plăcuse, totuși, cel mai mult și, într-o noapte, îmi recitase poezia. Deși viața ei nu fusese vreodată calmă. Voluptoasă da. Poate și luxoasă în felul ei nepretențios, aproape democratic. Apoi, țărâna a acoperit sicriul din lemn de mahon, cu feronerii alambicate în formă de frunze de laur și chiparos. După o vreme, din mormânt a crescut un plop înalt și vânos precum falusul unui centaur. Când bate vântul dinspre nord-est, ai impresia că pământul se zvârcolește ca un trup enorm de femeie în călduri. Plopul geme. Stau cu capul descoperit, cu pălăria așezată jos, lângă mormântul îngrijit și-mi aduc obolul. Din casetofonul negru-argintiu se aude trompeta lui Charlie, nu cea a lui Louis bineînțeles, iar sticla de vodcă mai are două degete de lichid pe fundul său. Mă închei la haină și mă îndrept cu mâinile în buzunare spre ieșirea din cimitir. Mă clatin puțin. Sau, poate, se clatină lumea din toți rărunchii. Mad sunt eu, pentru că Max sunt eu. Mulțumesc, Flaubert.

Am o diplomă în drept de la universitatea de stat, un revolver cu surdină, două încărcătoare de rezervă și o insignă de detectiv particular, pe care foarte rar sunt nevoit s-o scot din buzunarul de la piept. Și nici n-am chef. Frații Șoric, toți trei, sunt îngropați la vreo cincizeci de metri de Mad. Nu le-am văzut niciodată mormântul, dacă trec pe lângă el întorc capul cu repulsie, cu revoltă, cu durere, cu regret, cu demnitate. Îmi ajunge să știu că i-am ajutat să ajungă acolo. Sper că sufletele lor suferă deja pentru toată eternitatea. Iar eu, în aceeași eternitate, aș face mereu același lucru. Îl fac deja. Dumnezeu, dacă ați vedea ce atmosferă lugubră e la *Nox* de când Mad nu mai este! Stăm toți pe scaunele înalte de la bar ori pe cele joase de la măsuțele negre și bem pahar după pahar de parcă beția asta dementă ar mai putea s-o readucă printre noi. Mai degrabă vom ajunge noi mai repede acolo unde se află ea. Câteodată, mi-o imaginez pe Mad în paradis convorbind cu Maria Magdalena despre cea din urmă ispitire. Și nici nu știu care din ele dă lecții celeilalte. Nici nu contează. Important este că, în cele din urmă, s-au întâlnit două femei aprige, două femei de calitate, două femei care au ce să-și povestească. Și decât povestea nimic mai important nu este!

(august 1978 – decembrie 2002)

Ștefan Caraman

Zodiac

Figura președintelui se întindea pe aproape întreaga pagină; zâmbea aiurea și ținea mâna dreaptă sus schițând un salut. În spatele lui se puteau zări puternicul automobil Volvo și cei trei nelipsiți bodyguardzi. Rudi privea fotografia nemulțumit și mormăia ceva în barbă – tocmai primise o scrisoare de la Fisc prin care era anunțat că mai avea de plătit câteva milioane bune. Cine era mai vinovat de atâta lucru decât Președintele? Mai ceru o cafea și dădu degrabă pagina; era o zi prea frumoasă ca să și-o strice amintindu-și că făcea parte dintr-un sistem neconvenabil. Mai dădu o pagină și încă una, fără să se oprească măcar o secundă asupra conținutului acestora. Se opri la pagina cu zodiacul zilei. Aici cu adevărat se putea întâmpla ceva; era singurul material care îi oferea iluzia că totuși ceva se mișcă. În fiecare zi cineva, impersonal dar credibil, îi oferea informații despre ceea ce avea să i se întâmple în viitorul imediat, iar asta îl interesa. Informații vagi, de multe ori chiar ambigue dar niciodată aceleași. Horoscopul copia, într-un fel anume viața, sau scopul ei – totul să se consume doar pentru prima și ultima oară, nimic repetitiv, nimic care să plictisească și care să conducă, mai devreme sau mai târziu la gândul negru al inutilității.

„Este o etapă cu bucurii (30,31) și neîmpliniri (3,4). Încercați să atrageți atenția asupra ideilor dvs. Sfatul astrologului: ocupați-vă mai mult de sănătate.“ Rudi zâmbi în bărbie, „așa mai merge“. Strigă la ospătar și începu să se caute prin buzunare. Ospătarul sosi fără chef și încasă suma aproape în scârbă – nu avea chef de lucru azi. „Ce zodie ești?“, îl întrebă Rudi cu o ușoară undă de curiozitate. Îl interesa mai degrabă o scurtă conversație decât persoana din fața lui. „Zodia prostului“, îi răspunse iritat ospătarul și dispăru înainte de a încasa vreo replică.

Soarele se lăsă înconjurat o dată de Pământ.